

KERSTBOOM of KERSTFEEST.

door P. J. KLOPPERS.

A. L. MEUNINGHOFF, DUYVENIER.

HARDERWIJK H. A. BERENDS.

KERSTBOOM OF KERSTFEEST.

EEN VERHAAL VOOR ONZE KINDEREN

DOOR

P. J. KLOPPERS.

Schrijver van : *„Twee Avonden in de Pastorie,”* enz.

MET EEN GEKLEURDE PLAAT.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

---

*„Maar vergadert u schatten in den hemel,
waar ze noch mot, noch roest verderft.”*

MATTHEUS 6 : 20a.

I. VOL VAN DEN KERSTBOOM.

't Is al heel wat jaren geleden en daarom mag ik er getrust van klappen. De kinderen, waarvan ik u iets vertellen ga, zijn nu geene kinderen meer en ik weet zeker, dat zij het mij niet kwalijk nemen zullen, als ik u een stukje uit hun leven vertel, vooral ook, omdat ze wel weten, dat ik het niet doen zou, indien ik niet meende, dat het voor u, jeugdige lezers, goed is er van te hooren. 't Is al heel wat jaren geleden, dat ik de Kerstdagen zou gaan doorbrengen bij een mijner vrienden te Z.... Ik was des namiddags vóór Kerstmis op reis gegaan en kwam te zeven ure bij mijn vriend aan. Nadat ik de grooten allen gezien en gegroet had, vraagde ik natuurlijk het eerst naar het kleine volkje.

„Hoe maken Johan en Nelly het? Zijn ze wel?”

„O, die zijn naar den kerstboom. Straks komen ze tehuis en ge zult u zelve kunnen overtuigen, dat ze frisch en gezond zijn”, antwoordde mijn vriend. „Ze zullen u luide genoeg verwelkomen.”

Het duurde dan ook niet lang, of ik hoorde blijde kinderstemmen aan de voordeur. Op verzoek van mijn vriend ver school ik mij terstond achter een gordijn. Nauwlijks was ik daarachter verborgen, of twee lieve, vroolijke kinderen, het een van zes, het andere van acht jaren, sprongen de huiskamer binnen.

„O, pa, moe! Kijk eens! Ik heb een mooie werkdoos!”

„En ik een plakboek! Kijk dat eerst, pa!”

„He neen, pa, 't mijne 't eerst!”

„Nu, ik ben de oudste! Gij moet altijd uw. . .”

„Wel zeker, moet ge nu al kibbelen! Ge zijt nauwlijks tehuis! Zegt ons liever eerst eens, of ge veel genoeg bij den kerstboom gehad hebt,” zeide mijne vriendin.

„O Moe, zooveel! Er waren zooveel lichten aan en we hebben

gesmuld aan taartjes en . . . En kijk eens, wat een mooi plakboek met plaatjes er bij!"

"Eerst moet moe mijn werkdoos zien!" zeide Nelly en duwde Johan op zijde.

"Daar hebt ge het waarlijk nu weêr!" zeide hun vader. "Kijkt liever eens, of ge niemand vergeten hebt te groeten?"

De kinderen zagen overal rond en kwamen tot het besluit, dat ze allen goedendag gezegd hadden.

"Neeen, neen!" hernam mijn vriend. "ge hebt toch iemand vergeten in uw drift."

"Ha, ik zie het al," riep Johan, "daar steken voeten onder het gordijn uit." Tegelijk trok hij het gordijn open en ik stond ten voete uit voor hem.

"o Mijnheer X.! Dat is heerlijk! Nu krijgen we nog vertellingen ook!" riep Nelly en trok mij bij de hand achter het gordijn heen. "Waarom hebt u zich verstoken?" vroegde zij.

"Wel, ik vreesde, dat ge schrikken zoudt, als ge mij daar zoo op eenmaal zaagt zitten."

"Nu, dat weet u immers wel beter. Voor u schrikken wij niet. Neen, u woudt ons verrassen," merkte Johan zeer wijsgeerig aan.

"Hoor eens, jongen," zeide ik, "laat mij dat mooie plakboek nu maar eens zien, terwijl moe Nelly's werkdoos bekijkt!"

Zoo werd het geschil tegelijk bijgelegd en ik zat weldra in de beschouwing van Jan's plakplaatjes verdiept.

"Maar, wat zijt gij beiden toch blij! Wat is er toch gebeurd?"

"Wel, om mijn plakboek!" riep Johan, "'t is me ook maar geen mooi!"

"En om mijn werkdoos, he, moe?"

"En waarom nog meer?" vroegde ik.

"Om de taartjes en om den mooien boom en om de lichtjes en om, ja, ik weet al niet wat," antwoordde Johan.

"Omdat ze allemaal blij waren," zeide Nelly, "hé, moe?"

"En om . . . ." vroegde ik.

"Nu nergens meer om. o Ja, omdat het vacantie is en omdat u hier zijt en dan weet ik het niet meer!" riep Johan wanhopig uit, toen hij aan mijn gelaat bemerkte, dat ik nog alijd een ander antwoord wachtte.

„Omdat de Heere Jezus geboren is?“ vroegde ik ernstig.

„o Ja,“ zeide Johan en keek mij een weinig bedremmeld naar moe, alsof hij het alleen zeide, om mij genoeg te doen.

„Mij dunkt, dat ge daarom wel het meest verblijd wezen mocht. Of heeft de meester u daarvan niets verteld?“ hernam ik.

„Jawel, maar . . . . ik heb niet erg geluisterd: de boom was zoo mooi! He, ik kreeg pijn in de oogen van al het licht,“ klaagde Nelly.

„Ik kan ook niet veel navertellen,“ meende Johan, die waarschijnlijk bevreesd was, dat ik proeven van bekwaamheid van hem vorderen zou. Ik was wel een beetje teleurgesteld, maar wat zal ik zeggen, lieve, kleine lezers en lezeressen? Ik heb sinds dien tijd zooveel jongens en meisjes bij den kerstboom gezien, waarvan allen mij zeide, dat zij dien boom heerlijk vonden en die lichtjes verrukkelijk en al de groote en kleine cadeaux niet genoeg konden bewonderen, maar wier hoofd en hart daarmede zoo vervuld waren, dat ze geen oor of oog hadden voor hetgeen men hun van den lieven Heiland der kinderen vertelde en hoe Hij een arm kindje geworden is, om kinderen rijk te maken. Zie, dan dacht ik bij mijzelve: die kinderen praten van een kerstboom, maar dit is niets meer dan een gewone denneboom, waarop men een dozijn kaarsen geplaatst heeft. Een kerstboom moet een *Kerstboom* zijn en anders is 't geen kerstboom. Die boom moet tot mij zeggen: „zooals men mij ginds uit het bosch gehaald heeft, en hier in deze kamer geplaatst, waar ik sterven moet, zoo heeft Christus Zijn hemel verlaten en is Hij een hulpeloos kind geworden, om hier te lijden en te sterven. Mijne altijd groene takken spreken van Hem, die altijd leeft mijne vele lichten van Hem, die als een Licht straalt in de duisternis der wereld en des levens; mijne geschenken zijn slechts een gering beeld van de heerlijke goederen, die Hij u geven wil. Daarom noemen de menschen mij dan ook een *Kerst- of Christusboom*.

Ja, als ik maar luisteren wil, dan zegt die boom tot mij nog veel meer. Luistert maar! Wat zou het u geven, zoo ik van top tot teen behangen was met de heerlijkste geschenken en gij zoudt zeker weten, dat er geen enkel cadeau voor u aan mij hing. Dan ware 't immers nog maar het best, dat ge mij nooit gezien hadt. Of hbe zoudt ge blij kunnen zijn, indien ge 't nog

maar gansch niet zeker wist, of er wel iets van al het moois, dat ik draag, voor u is? Ge zoudt dan nu eens op hoop leven en dan weêr angstig zijn, maar blij wezen, dat kondt ge toch niet. Doch nu zijt gij blij, daar ge zeker weet: ook ik ontvang straks een van die schoone geschenken. Welnu, wat geeft het u, of ge al weet, dat Jezus Christus, de Zaligmaker der menschen geboren is en dat ieder mensch Hem noodig heeft, om waarlijk gelukkig te zijn, indien gij niet zeker weet, dat Hij ook voor u geboren is. Ja, als ik maar goed de ooren openzetten wil, dan spreekt die boom: zeg eens, waarom zijt ge zoo blij, nu ge al het schoone ziet, dat ik draag? Omdat ge verlangt al dat heerlijke te bezitten, niet waar? Maar als ge dat nu alles eens tehuis hadt, of ge hadt er gansch geen zin in, zoo zou het u weinig verschillen, of ik hier stond, dan of men mij in het bosch gelaten had. Indien nu uw jeugdig hart niet verlangt naar al die heerlijke en eeuwige goederen, welke Jezus de Heer u schenken wil, zie, wat geeft u dan het Kerstfeest; wat reden zoudt gij dan hebben u te verheugen in de geboorte van den Heer? En toch, wat Hij u geven kan en wil, dat hebt ge niet tehuis en dat kunt ge niet missen, als ge hier op aarde en eenmaal na dit leven gelukkig zijn wilt. Gij zoudt er nog erger aan toe zijn dan een kranke, een doodelijk kranke, en die toch maar naar geen dokter of geneesheer verlangt!

Maar kijk, die boom heeft mij mooi aan de praat geholpen en, zooals het wel met meer boomen gaat, ons zoo'n beetje van den weg doen dwalen. Want ik wilde u van Nelly en Johan vertellen en u uit hun geschiedenis doen zien, dat een Kerstboom nog maar gansch niet altijd de ware Kerstfeestvreugde geeft of omgekeerd, dat men waarlijk Kerstfeest vieren kan, ook al heeft men nu juist geen Kerstboom en eindelijk, dat men waarlijk wel zeer veel reden tot dankbaarheid heeft, als men bij den Kerstboom zich verheugen mag in het vrij wat grootere voorrecht, dat God ons zoo lief heeft gehad, dat Hij ons Zijn Zoon gegeven heeft.

II. EEN KERSTBOOM MAAR GEEN KERSTFEEST.

't was tien jaren later. Johan was er niet meer. De dood had aangeklopt aan de woning van mijn vriend, was binnengegaan en had Johan medegenomen. Niets had Johan kunnen mededragen, ook de mooie geschenken niet, welke hij jaar op jaar van den Kerstboom mede naar huis had gebracht. Ik weet niet, of Johan ooit ware Kerstfeestvreugde in zijn jonge hart heeft gevoeld. Zoo ja, die heeft hij zeker medegenomen. Hoe gaat het met al het schoone en begeerlijke hier beneden, ook met het moois van den Kerstboom? De lichtjes gaan uit, de versierselen worden van de takken genomen, de boom gaat dood en de geschenken . . . . Niet alleen kunnen we ze niet medenemen, maar, als wij van God een lang leven ontvangen, dan gaan ze ons verlaten. Ik ben later nog wel eens te Z . . . . geweest, ook bij Johan's moeder. De treurende vrouw liet mij eenmaal het speelgoed zien, waarmede haar lieve jongen zich had vermaakt. 't Plakboek was er ook nog, maar 't hing geheel uiteen en 't papier was erg geel geworden. Ja, ook die geschenken vergaan. Maar dat ééne blijft: de overtuiging, de zekerheid, dat het kindeke Jezus, te Bethlehem geboren, ook onze Zaligmaker is, dat Hij voor ons geboren is en geleden heeft en gestorven is, om ons van zonde en vloek te bevrijden en dat, wat er ook verga, en of wij zelve ook van deze aarde heengaan, dat Hij voor ons eene blijvende plaats bereid heeft in zijn hemel, waar niets vergankelijk is, ook wij niet. Zie, dat blijft en ik hoop, dat Johan dit ook ondervonden heeft.

Nelly was eene blozende jonge dochter geworden. Ze was nu zestien jaren en smaakte de genoegens der jeugd en der wereld vol op.

Er was bijna geen feest of feestje in het kleine stadje onder de jonge meisjes van haar stand, waarvan Nelly niet genoot. Neen, genieten is het ware woord eigenlijk niet, want om genot te hebben, moet ons hart tevreden gestemd zijn. Misschien hebt gij zelve wel eens gemerkt, dat men op een feest niet altijd te

vreden gestemd is, dat zoo licht, ook zelfs maar eene geringe oorzaak onze vreugde bederven kan en, mocht ge dat nog nooit gemerkt hebben, zoo kunt ge het uit deze geschiedenis leeren.

We willen voor een oogenblik onbescheiden zijn en een gesprek afuisteren tusschen Nelly en haar moeder. 't Was eenige dagen vóór Kerstmis. In de groote concertzaal zou men kerstboom houden en Nelly was ook gevraagd. Ze had wel kunnen weigeren, maar ze had al zoo lang tehuis gezeten en ze mocht het er nu wel van nemen. Wie weet, of ze wel zoo spoedig weêr uitgaan zou. Haar eigen hart zeide wel, dat het beter ware geweest, zoo ze bedankte, maar wat zouden hare kennisjes wel zeggen, zoo ze zich ook hiervan terugtrok. Neen, ze nam het aan en ze zou gaan ook. Maar ze was gewoon aan weelderige kleedij en ze had de menschen ook gewend, haar daarin te zien. En hare kleeding was nu zoo weelderig niet meer. Daar mocht wel eens in voorzien worden. Met hetgeen ze reeds zoo lang gedragen had, kon ze niet op een feest komen, waar ieder zocht te schitteren en waar zij altijd het meest geschitterd had. Welnu, voor deze ééne, misschien voor de laatste maal moest moeder maar eens goed over haar denken. Er was toch zorg, een weinig zorg meer, dat zou dan ook de rekening niet maken.

„Kind, ik had liever gezien, dat ge bedankt hadt: ik zou u gaarne een ander genoeg daarvoor bereid hebben. Ge weet, dat het ons zoo moeilijk valt te leven zooals vroeger: uw arme vader lijdt verlies op verlies en gaat gebukt onder de zorg. Geloof mij, dat het ons pijn genoeg kost, u niet meer zoo in alles den zin te kunnen geven als vroeger,” sprak de moeder en Nelly zag met een ontevreden gelaat in den spiegel.

„Een ander genoeg! Maar tehuis heb ik geen genoeg meer. Ik heb mij al zoolang van alles onthouden. De uitgaven zijn zoo vreeselijk niet en bovendien, ik heb dit jaar nog niets gehad. 't Mag waarlijk wel eens! Neen, moe, ik ga, hoor! Wat zullen ze wel zeggen, als ik daar ook al wegblijf.”

Zou werd het dan besloten, dat Nelly gaan zou en de naaister kwam en er werden doozen bezorgd en bestellingen gedaan. Straks kwamen de naaister en de modemaakster weêr en toch: eigenlijk genoeg had Nelly niet. Want moeder hielp haar al zuchtende en vader, die haar anders zoo vaak bewonderd had, als ze

wat nieuws aan had, vader zag nu in het geheel niet naar haar om. Ze vond het dan ook maar best, om er in het geheel niet van te spreken, maar gaan zou ze, dat bleef vast.

En ze ging ook. „Veel plezier!” zeide vader op zoo'n vreemden toon, toen zij hem goedendag zeide en moeder herhaalde „veel plezier, kind!” en keek voor zich. Nelly gevoelde 't wel: 't was niet gemakkelijk voor vader en moeder, maar gaan zou ze, dat had ze zich nu eenmaal voorgenomen, en de pijn, welke ze nu hare ouders deed, zou ze later wel eens weêr goed maken. Ze was nu reeds teleurgesteld. „Veel plezier!” ja, dat mochten vader en moeder haar wezenlijk toewenschen, want haar genoegen was nu al geheel weg. Neen, er was niets geen plezier meer aan, om zóó te gaan. Ze hoopte, dat hare vriendinnen en de genoegens van den avond haar wat verstrooien zouden, anders zou ze met weinig plezier tehuis komen ook.

't Was er wel heerlijk. De zaal schitterde van al het licht en vlaggen en groen bedekten alle hoeken en zijden. Op den voorgrond prijkte een groote denneboom, met de weelderigste versieringen behangen. Aan weerszijden van den boom stond een tafel met een wit kleed bedekt, waarop eene tombola met eene groote verscheidenheid van verrassingen was aangericht. In een woord, zoo uiterlijke glans of tijdelijk goed het hart des menschen verheugen kunnen, of wel de ontevredenheid daaruit kunnen verwijderen, dan zou Nelly zeker al, wat haar onaangenaam stemde, voor goed verloren hebben. Nu deed de opgetogenheid over al, wat zij zag, het haar slechts een enkel oogenblik vergeten. Zij trad de zaal binnen, doch reeds bij het ondoen van haar goed had zij bemerkt, hoe sommigen harer kennissen bij elkaâr scholen en over haar schenen te fluisteren. Daar kwamen al de onaangename gedachten van straks weer in hare herinnering op. Zouden ze waarlijk . . . ? De ondeugende snapsters! Wat konden ze te fluisteren hebben? Doch 't kon ook verbeelding zijn. Ze konden toevallig gezien hebben, wie daar binnenkwam, terwijl ze reeds aan het fluisteren waren of misschien bewonderden zij hare nette kleeding wel. Ze zou het ten minste maar geheel van zich afzetten, anders was de geheele avond bedorven. En daar zetten de muzikanten op den achtergrond der zaal hunne instrumenten aan den mond en voerden een vroolijk muziekstuk uit ter ope-

ning van het feest en alles was weêr vergeten. 't Was alles verbeelding geweest. Immers de fluisterende kennissen van zooveen heetten haar vriendelijk welkom en zoo deden ze allen. Toch was het anders dan gewoonlijk. Vroeger hadden ze haar terstond in hunne gesprekken gewikkeld. Dat deden ze nu niet. Nadat ze haar gegroet hadden, lieten ze Nelly voorbijgaan, zonder haar verder te moeien. Ze wendde zich eens tot anderen en begon zelve te praten over de zaal en den boom, over de tombola en de muziek en 't ging goed, 't ging best: ze had zich alles verbeeld. En weer schalde de muziek en de tombola zou aanvangen. Allen staarden met gespannen verwachting naar de karaf met de rolletjes papier, waarin telkens een kinderhand woelde, om er een gelukkig lot uit te halen. In 't eerst was alles nog al stil, maar toen langzamerhand enkele verrassingen de lachlust der jongelieden opwekte, werd het al levendiger. Telkens ging er een luid gejuich op en de muziek moest zich nu en dan doen hooren, ware het slechts om voor een oogenblik de rust te herstellen. Temidden van het gewoel had Nelly zich achter een pilaar geplaatst, vanwaar zij ongestoord over de geheele tafel kon zien, totdat hare beurt zou gekomen zijn, om een nommer te trekken. Zonder dat ze haar opgemerkt hadden, waren Marie en Jetta, twee harer oude kennissen, vóór den pilaar gedrongen. Ze schenen in een druk gesprek gewikkeld; waarvan Nelly onwillekeurig het volgende opving:

„Ik kan mij niet begrijpen, dat ze nog hier durft te komen, daar de geheele stad er van weet. Ze moest zich schamen!“

„Och, ze schijnt er niet veel om te geven. Zaagt ge wel? Ze kwam even vroolijk binnen als altijd.“

„Nu, als ik wist, dat mijn vader zooveel schuld had, ik zou me wel wachten om onder de menschen te komen. En ze is nog wel geheel in het nieuw en keurig ook. 't Was beter, als daarmede de rekeningen betaald waren.“

„Waar is ze? Ik zie haar nergens!“

Na lang rondgezien te hebben, keken de beide meisjes achter zich om.

Maar de ongelukkige, welke haar gesprek gold, was heengegaan. Ze had onopgemerkt de zaal verlaten en toen zij daarbuiten gekomen was, was ze in snikken uitgebarsten. Hoe vurig had

zij gewenscht het feest te verlaten. Maar wat zou men zeggen, indien zij nu heenging en welk eene nieuwe smart zou ze haar lieve ouders berokkenen, als zij hun de redeu van haar vroege tehuiskomst mededeelen moest. En toch, daarbinnen kon zij het niet langer uithouden. Als ze eens eene plotselinge ongesteldheid voorwendde? Voorwenden? Dat behoefde ze waarlijk niet. Haar hoofd dreigde te bersten en haar hart klopte hoorbaar. Ze was geheel geschokt. Ze droogde hare oogen en wendde zich toen tot een van de bestuurderessen van het feest, welke zij in eene andere kamer met de zorg voor de noodige ververschingen bezig zag en vraagde haar verlof om te mogen heengaan.

„Wilt ge niet eerst . . . . Maar neen, ge ziet er erg geschokt uit, lieve Nelly. Wacht even, we zullen u tehuis laten brengen,“ antwoordde de dame.

„Ik zal maar geen afscheid nemen binnen, anders bederf ik het voor anderen ook!“ zeide Nelly, terwijl ze haar best deed, om hare tranen binnen te houden.

„Lieve Nelly, het doet ons leed, dat ge heengaan moet, maar ik geloof, dat het beter is. Caroline zal u met de vigelante tehuis brengen. Van harte beterschap!“ zeide de dame, terwijl ze haar vriendelijk hielp, om haar zooveel mogelijk tegen de koude te beschutten.

„U zijt wel lief en goed voor mij,“ fluisterde Nelly. In de zaal klonk de muziek weder endaarbinnen in Nelly's hart bonsde het zóó luide, dat ze bang was, dat Caroline het hooren zou:

„Ze moest zich schamen, dat ze hier durfde te komen!“

III. EEN KERSTFEEST ZONDER KERSTBOOM.

Nelly was lang weêr hersteld uit hare langdurige en hevige krankheid. De menschen hadden niets te zeggen en de ondeugende snapsters bij den kerstboom hadden later ook van hunne ouders opgevangen, dat Nelly's vader als eerlijk man zijne zaak van de hand gedaan had. De familie was naar de voorstad in eene kleinere woning verhuisd en Nelly was de

deur en de stad uit. Ze was nu negentien jaren en had eene betrekking in een predikantsgezin, dat een afgelegen kasteel in de nabijheid van T... bewoonde. Nu en dan kwam ze wel eens in Z.... en, mocht ze, wat trouwens hoogst zelden gebeurde, hare vroegere kennissen op de straat voorbijgaan, zoo groetten dezen haar wel wat stijfjes en voornaam, maar ze had veel geleerd en onder dat vele ook dit te verdragen, zonder daarover smart te gevoelen. Ja, veel geleerd, dat had ze! Ze was allereerst vrij wat bedaarder geworden. Hare ouders had ze meer lief gekregen en, als ze bij hen was, trachtte ze door liefde en dienstvaardigheid hare vroegere ondankbaarheid goed te maken tegenover hen. 't Hoofd had haar ook zoo gebonsd, dien avond, ge weet wel. o Nu zou ze wel tienmaal ter wille van haar armen vader wenschen tehuis te blijven. Opschik en genoegens boeiden haar dan ook vrij wat minder dan voorheen. Ze had gemerkt, dat dit alles slechts klatergoud is, slechts een oogenblik duurt en dat er toch altijd ook verborgen smart onder steekt. De vermindering van stand had diepen indruk op haar gemaakt. De tegenspoed van het leven had haren trots gebogen en wie haar kende, zeide, dat het eene andere Nelly geworden was. Nu, dat wil ik nog niet bevestigen. Het ging haar als een stout kind, dat pas door vader gekastijd is. Dat is te zien, omdat het gevoeld is geworden. Daar is in het hart vrees ontstaan voor nieuwe straf en men gaat wat kalmer zijn weg. Intusschen, hoezeer ook zulke indrukken hunne waarde mogen hebben, langzamerhand gaan ze verloren. 't Gaat met de menschen en met den tegenspoed vaak als met de korenhalmen en den storm. Zoolang de wind over den akker giert, buigen zij het zware hoofd en dagen daarna liggen de halmen tegen de aarde verstrooid en op een. Maar als de warme zonnestraal ze weder versterkt, en de natuur kalm is, dan beuren ze langzaam het zware hoofd weder op en 't is, of er niets gebeurde.

't Was weder Kerstavond. Nelly was met haar heer en mevrouw ter kerk gegaan. Onwillekeurig kwam de herinnering bij haar op aan de vorige Kerstavonden, welke zij tehuis had gesleten. 't Is waar, zij had veel genoten, maar wat had het bij haar achtergelaten? Een hart, dat nooit tevreden was, dat altijd verlangde naar meer en ander genot, ach, een groot ledig in hare ziel?

Dat alles miste zij nu en zij kon het missen, want zij had onder-
vonden, dat niet daarin wezenlijk geluk schuilt. Maar als zij dien
stillen vrede, welke in het gezin van haar heer en mevrouw
woonde, als zij het verborgen geluk zag, dat daar op hun gelaat te
lezen stond, zie, die kon ze benijden! Als ze zóó gelukkig worden
kon. Vooral in deze dagen konden beiden zich zoo recht kinder-
lijk verheugen in de geboorte van den Heiland, dat zij daarvan
althans niets begreep. 't Was, of er in die herinnering schatten
van heil en geluk voor hen verborgen waren. Zie, dat miste zij,
en toch, ook zij zou gaarne die vreugde kennen. De leeraar
schetste het kindeke Jezus als den Zaligmaker van zondaren en
toonde aan, hoe dan ook alleen zij, die zich waarlijk zondaar ge-
voelen, behoefte aan een Zaligmaker hebben, die hen van hunne
zonden verlost, en hoe zij alleen zich waarlijk in Zijne geboorte
verheugen kunnen. Zoo Nelly ooit geluisterd had, thans namen
de woorden van den predikant haar geheel oor en hart in. Ze
wist niet, hoe het kwam, maar zij gevoelde zich diep ongelukkig.
Zij was eene zondares, meer dan allen, die met haar ter kerke
waren. Al deze menschen toch schenen behoefte aan den Zalgim-
maker te hebben; daarom waren ze hier gekomen. Zij was ge-
gaan, ja, omdat haar heer en mevrouw, omdat allen gingen, niet
uit eigen behoefte. En toch, schoon zij het niet had gevoeld,
wellicht had niemand grooter behoefte er aan dan zij. Immers
ze had haar leven doorgedarteld in allerlei ijdelheid en nooit,
neen, nooit had ze zich met ééne ernstige gedachte beziggehouden.
Was dan het leven niet ernstig genoeg geweest en als ze vroeg
of laat sterven moest! Vrees be kroop haar en zij verlangde, dat
de godsdienst oefening ten einde en zij in de eenzaamheid zou
zijn. Nauwlijks was zij dan ook tehuis gekomen, of zij begaf zich
naar haar kamer. Wat zij daar dacht en deed, lieve lezers en
lezeressen, dat gnan wij niet na. Dat waren zaken tusschen Nelly
en God den Heer, die begonnen was aan haar hart te arbeiden.

Eenigen tijd later ontving ik een brief van haar, waarin o. a.
het volgende voorkwam: „Nog nooit had ik begrepen, dat de
viering van het Kerstfeest iets anders kon zijn dan een bal of
concert, een vriendenmaal of een versierden kerstboom. Nu be-
grijp en gevoel ik, dat al deze dingen louter ijdelheid zijn en dat
men alleen Kerstvreugde geniet, als men vast en zeker is, dat

Jezus, de Zaligmaker, ook voor ons geboren is en dat we door Hem bevrijd zijn van den toorn Gods en den last der zonde. Ik heb mijn laatsten Kerstavond hier in de stilte op mijn kamertje doorgebracht en toch heb ik een goeden Kerstavond gehad, ja, den besten, welken ik immer beleefd heb. Thans begrijp ik, wat gij tot ons zeydet, toen we nog kinderen waren, mijn lieve broeder Johan en ik: men kan wel heerlijk Kerstfeest vieren zonder juist om een Kerstboom te zitten. Toen zou ik het niet geloofd hebben, al hadt ge het ons honderdmaal verzekerd."

IV. WELK EEN VOORRECHT HET IS KERSTFEEST TE VIEREN BIJ EEN KERSTBOOM.

Verleden jaar ontving ik eene uitnoodiging om eene Kerstfeestviering bij te wonen. Ik nam ze gaarne aan, maar alvorens mij daarheen te begeven, moest ik nog een taak volbrengen. Men had mij een rijksdaalder gegeven met verzoek dien aan eene arme weduwe te brengen. 't Was nu zes uur en eerst te half zeven moest ik bij den Kerstboom zijn: 't kon dus nog juist. Ik doorliep de achterbuurten, peinzende over de ellende en ontbering, welke daar wellicht woning aan woning geleden werd. „Heer Jezus,” zeide ik zoo voor mijzelve, „geef ze allen een blij Kerstfeest. Mogen velen van deze armen bij hun gemis aan tijdelijk goed, bij al hunne ellende en ontbering, toch zeker weten, dat ze een schat in den hemel hebben en zich rijk gevoelen in U!” 'k Wenschte wel een zak met honderd rijksdaalders bij mij te hebben, om ze allen eens blij te maken. Met blijde verwachting bestee ik den donkeren trap, welke mij naar het kamertje der weduwe leidde. Ik opende de deur en zag de moeder aan de tafel met den Bijbel opengeslagen voor haar en de kinderen om haar heen.

„Zoo, vrouw H...”, zeide ik, „viert ge Kerstfeest met de kinderen?”

„Ja, mijnheer”, antwoordde ze, „wij zijn allen rijk en gelukkig! Zie, dat hebben we nu met de rijken gemeen, dat de lieve Heiland ook voor ons geboren is.”

„Er zullen genoeg rijken zijn, die er op dit oogenblik minder gelukkig aan toe zijn dan gij, vrouw H...” hernam ik.

De kinderen keken mij aan, alsof ze mij niet geloofden. „Niet waar, daarvan begrijpt gij nog niets, Willem, he? Gij zoudt maar vast willen aan een rijkemanstafel te zitten. Nu, ik moet erkennen, uw tafel is wat schraal voorzien. Komaan, we zullen trachten dat te verhelpen!”

En toen ik nu een ferm krentenbrood op tafel legde en een paar zakken met koffie en suiker en, ja, 'k weet het zelve al niet meer, wat ik onderweg opgedaan had en tevens den rijksdaalder voor de moeder op tafel legde, toen ging er een luid gejuich op. Kijk, toen geloofde Willem toch ook wel een beetje van hetgeen ik gezegd had. Ik kon het heusch op zijn gezicht lezen.

„Nu, een blijden kerstavond,” zeide ik en ging den trap af. 't Was al weêr laat geworden. Toen ik de feestzaal binnen trad, bleef ik bij de deur staan. Daar klonk een heerlijk lijk lied uit wel honderd kinderkeelen en, ik hoop, uit vele kinderharten:

„Voor zondaars daalt der eng'len Heer,
Voor arme zondaars daalt Hij nêer!”

De kinderen zagen wel wat vreemd naar mij. Ze waren niet gewoon een heer op hun Zondagsschool, veel min bij hun Kerstfeestviering te zien. De juffrouw, die voor hen stond, nam echter het woord en zeide:

„Kinderen, ik heb dezen heer opzettelijk uitgenoodigd om onzen Kerstavond mede te vieren. Hij heeft mij reeds vroeg geleerd, dat een Kerstboom niets beteekent, als het hart zich niet verblijdt in de geboorte van den Heer Jezus; nu wenschte ik hem wel te laten zien, dat een Kerstboom toch recht aangenaam is, als we slechts de geboorte van den Heiland onze hoogste vreugde rekenen. Vindt ge goed, dat mijnheer bij u blijft? Hij kan u mooi vertellen, daarvoor sta ik u borg!”

„Ik vind u ondeugend, Nelly,” zeide ik zacht.

Zij glimlachte, maar een luid „ja, juffrouw!” stoorde ons ge-

sprek. Ik vergeleek onwillekeurig deze kinderen bij die, welke ik straks in de achterbuurten der stad en in het kamertje der weduwe gezien had. Ik vergeleek dien waarlijk rijk versierden Kerstboom en de welgevulde tafel daar rondom, met den leëgen disch van vrouw H.... en ik dacht: „Ziet, hoeveel gemakkelijker is het voor deze kinderen te gevoelen, dat de Heiland hen waarlijk liefheeft. 't Is, of Hij tot hen spreekt: „ik heb u voedsel en deksel en kleederen in overvloed geschonken. Ik gaf u ouders en vrienden, die u liefhebben en die uit liefde tot Mij alles doen, wat ze kunnen, om u genoeg te geven. Ik deed dat alles, om u te overtuigen, dat ik u waarlijk liefheb. Welnu, luistert dan ook naar mij, als ik u andere dingen bied dan gij voor dit leven behoeft. Geloof Mij, dat gij Mijzelve noodig hebt om waarlijk gelukkig te zijn en zoo gij Mij gelooft, zoo zult ge u in Mijne geboorte verblijden. Mijn Woord zegt u, dat gij zondaren zijt, en uw verderf tegengaat, als gij in Mijn bloed niet vergeving uwer zonden ontvangen hebt, als Ik u niet een nieuw en rein hart geef. Ik wil u dat geven, zooals ik u al dit goede voor het tijdelijk leven schenk. Vraagt het slechts aan Mij!“

Lieve lezers en lezeressen! Ik heb bij dien Kerstboom, Kerstfeest gevierd en de boom was mij en al den kinderen een zichtbaar teeken van dien Heiland en Verlosser, die daar als een hulpbehoevend kindeke in Bethlehems kribbe neêrlag. Ik hoop dat gij allen bij uw Kerstboom Kerstfeest vieren zult, want ik houd het er bij en ik heb het Nelly 's avonds ook gezegd:

„'k Vind het een voorrecht voor u en uwe kinderen, dat ge met hen zóó Kerstboom houden moogt, maar de Kerstvreugde moet toch van boven komen, en zonder die is zoo'n Kerstboom niets meer dan een gewone denneboom. Een Kerstboom moet een *Kerstboom* zijn en anders is 't geen Kerstboom.“

En ditmaal sprak Nelly mij niet tegen.
